

Datum van : 31/10/2013
inontvangstneming

Zaak C-514/13

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

26 september 2013

Verwijzende rechter:

Landgericht München I (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

26 september 2013

Verzoekende partij:

Ettayebi Bouzalmate

Verwerende partij:

Kreisverwaltung Kleve

Landgericht München I

[omissis]

in de zaak

Bouzalmate Ettayebi, [omissis]

- belanghebbende en verzoeker -

[omissis]

tegen

Kreisverwaltung Kleve, [omissis]

- aanvrager van het bevel tot bewaring en verweerster -

wegens bewaring met het oog op verwijdering

hier: bezwaar daartegen

geeft het Landgericht München I [omissis] op 26.09.2013 de volgende

Beschikking

1. De behandeling van de zaak wordt geschorst.
2. Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt overeenkomstig artikel 267 VWEU verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

Verplicht artikel 16, lid 1, van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 januari 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB L 348, blz. 98) ook dan een lidstaat om voor bewaring met het oog op verwijdering in beginsel gebruik te maken van speciale inrichtingen voor bewaring, indien dergelijke inrichtingen enkel in een aantal van de federale geledingen van deze lidstaat bestaan, maar niet in die waarin de bewaring volgens de voorschriften van de federale geleding van die lidstaat ten uitvoer wordt gelegd?

3. Overeenkomstig artikel 107, lid 3, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof wordt verzocht om behandeling volgens de prejudiciële spoedprocedure.

Motivering

I.

Achtergrond

Belanghebbende en klager, een Marokkaans staatsburger, reisde naar eigen zeggen op 24 september 2010 per vliegtuig naar de Bondsrepubliek Duitsland en vroeg daar op 8 oktober 2010 asiel aan.

Bij beschikking van het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge van 12 januari 2012 werd de aanvraag kennelijk ongegrond verklaard. Belanghebbende werd op straffe van verwijdering naar zijn thuisland gelast de Bondsrepubliek Duitsland binnen één week na kennisgeving van de beschikking te verlaten. Voorts werd vastgesteld dat niet was voldaan aan de voorwaarden van § 60 AufenthG (Aufenthaltsgesetz, wet inzake verblijf) en dat er geen sprake was van verwijderingsverboden overeenkomstig § 60, leden 2 tot en met 7. Gedurende de asielprocedure werd belanghebbende toegewezen aan de stad Geldern/Kreis Kleve.

Door de eindmededeling van het Bundesamt für Emigration und Flüchtlinge van 22 februari 2012 werd de beschikking op 25 januari 2012 onherroepelijk en op

25 januari 2012 uitvoerbaar. Op belanghebbende rust dus sinds 25 januari 2012 een afdwingbare verplichting tot vertrek.

Belanghebbende werd op 25 maart 2013, nadat hij op 2 maart 2012 door de stad Geldern ambtshalve was uitgeschreven, met onbekend nieuw adres, aangehouden. Het Amtsgericht München gaf op 26 maart 2013 [omissis] een aanhoudingsbevel wegens ongeoorloofd verblijf.

Een op 26 maart 2013 bij het Amtsgericht München ingediend verzoek om een bevel tot bewaring met het oog op verwijdering, werd op 26 maart 2013 afgewezen omdat het openbaar ministerie München I geen toestemming had gegeven.

Bij uitspraak van het Amtsgericht München van 9 april 2013 werd belanghebbende wegens illegaal verblijf veroordeeld tot een voorwaardelijke vrijheidsstraf van vijf maanden. Nadat hij werd vrijgelaten uit voorlopige hechtenis, meldde belanghebbende zich noch bij de vreemdelingenautoriteiten van het Landratsamt Kleve noch bij een andere autoriteit.

Op 13 juli 2013 werd belanghebbende in München aangehouden.

Op 14 juli 2013 gelastte het Amtsgericht München ([omissis]) in kort geding bewaring met het oog op verwijdering voor maximaal twee weken. **[Or. 3]**

Op verzoek van het Landratsamt Kleve verklaarde het Amtsgericht München bij beslissing van 26 juli 2013 het bevel tot voorlopige detentie nietig en gelastte het de bewaring van belanghebbende met het oog op verwijdering gedurende maximaal tien weken vanaf 14 juli 2013, dus tot uiterlijk 21 september 2013.

Op het daartegen door belanghebbende ingestelde beroep is nog niet definitief beslist.

Door de procesgevolmachtigde van belanghebbende werd in dat beroep onder meer aangevoerd dat er gevaar van suïcidale handelingen bestond.

Op verzoek van de Beschwerdekammer werd door de voor psychiatrie deskundige arts Dr. Thomas Schwarz op 8 september 2013 een rapport opgesteld, waarin hij concludeerde dat er geen sprake was van geestesziekte. In geval van uitzetting moest rekening worden gehouden met parasuïcidale handelingen.

Na een poging tot zelfmoord werd belanghebbende op 12 september 2013 overgebracht naar de psychiatrische kliniek Isar-Amper-Klinikum München Ost.

Op grond daarvan werd door de vreemdelingenautoriteiten, het Landratsamt Kleve, de op 16 september 2013 vastgestelde datum van uitzetting geannuleerd.

Na een volgende mededeling van de behandelende artsen van de Isar-Amper-Kliniek München Ost van 19 september 2013 is de intramurale behandeling van belanghebbende op 20 september 2013 beëindigd.

II.

Voorwerp van het geding

Op verder verzoek van het Landratsamt Kleve van 18 september 2013 gelastte het Amtsgericht München bij beschikking van 20 september 2013 verdere bewaring met het oog op verwijdering tegen belanghebbende, tot verwijdering mogelijk wordt doch uiterlijk tot 19 oktober 2013, in aansluiting op de bestaande bewaring met het oog op verwijdering.

Voor de bewaring met het oog op verwijdering van belanghebbende wordt gebruik gemaakt van de penitentiaire inrichting München, afdeling bewaring met het oog op verwijdering.

Tegen deze beschikking heeft de procesgevolmachtigde van belanghebbende in diens naam beroep ingesteld.

III.

Toelichting op de prejudiciële vraag

Daar het beroep ontvankelijk is en voor het overige is voldaan aan de voorwaarden voor het toestaan van bewaring met het oog op verwijdering, hangt de beslissing over dat beroep af van het antwoord op de in de prejudiciële spoedprocedure gestelde vraag. **[Or. 4]**

In zoverre wordt aangesloten bij en verwezen naar het reeds bij het Hof van Justitie van de Europese Unie aanhangige verzoek om een prejudiciële beslissing van het Bundesgerichtshof, ingediend bij beslissing van 11 juli 2013 (kenmerk Bundesgerichtshof V ZB 40/11 [C-473/13]); die beslissing is opgenomen in bijlage I.

1. Overeenkomstig artikel 16, lid 1, van richtlijn 2008/115/EG wordt voor bewaring in de regel gebruik gemaakt van speciale inrichtingen voor bewaring. Indien een lidstaat de derdelanders die in bewaring worden gehouden, niet kan onderbrengen in een gespecialiseerde inrichting voor bewaring en gebruik dient te maken van een gevangenis, worden zij gescheiden gehouden van de gewone gevangenen.

De hierop berustende versie van § 62 a, lid 1, AufenthG luidt:

Voor bewaring met het oog op verwijdering wordt in de regel gebruik gemaakt van speciale inrichtingen voor bewaring. Indien er geen speciale

inrichtingen voor bewaring zijn in de deelstaat, kan gebruik worden gemaakt van overige inrichtingen voor bewaring in die deelstaat; degene die met het oog op verwijdering gevangen zijn gezet, worden in dat geval gescheiden gehouden van de gewone gevangenen.

2. Overeenkomstig de artikelen 83 en 84 van de Grondwet van de Bondsrepubliek Duitsland is het de taak van de deelstaten om de bewaring met het oog op verwijdering ten uitvoer te leggen. De bewaring met het oog op verwijdering vindt, voor volwassen mannen, in de deelstaat Beieren thans plaats in een afgescheiden afdeling van de penitentiaire inrichting München. In dit verband wordt verwezen naar de als bijlage 2 opgenomen opmerkingen van die inrichting van 11 september 2013.

Er bevinden zich weliswaar geen speciale inrichtingen voor bewaring als bedoeld in artikel 16, lid 1, eerste zin, van richtlijn 2008/115/EG respectievelijk § 62 a, lid 1, eerste zin, AufenthG in de deelstaat Beieren, maar wel in andere deelstaten. In dit verband wordt gewezen op de bijlagen 3a (blz. 8-10 Bundestagsdrucksache 17/10597) en 3b (beschrijving van de detentie-inrichting in de deelstaat Rheinland-Pfalz voor degenen die het grondgebied moeten verlaten).

3. Indien artikel 16, lid 1, van richtlijn 2008/115/EG in die zin moet worden begrepen dat voor de bewaring alleen dan van een speciale afdeling van een andersoortige inrichting voor bewaring gebruik mag worden gemaakt wanneer er binnen de lidstaat geen speciale inrichtingen voor bewaring zijn, dan zou het bevel tot bewaring met het oog op verwijdering onder de (huidige) voorwaarde dat daartoe gebruik wordt gemaakt van een afdeling van een normale gevangenis, onrechtmatig zijn, daar er binnen de lidstaat wel een speciale inrichting voor bewaring bestaat.

Indien de richtlijn evenwel in die zin moet worden begrepen dat de tenuitvoerlegging van de bewaring met het oog op verwijdering in een afdeling van een andersoortige inrichting voor bewaring reeds rechtmatig is wanneer er alleen al binnen deze federale geleding van de lidstaat **[Or. 5]** geen speciale inrichtingen voor bewaring bestaan, dan zou het bevel tot bewaring rechtmatig zijn.

4. Voor nadere motivering wordt verwezen naar de als bijlage opgenomen beslissing van het Bundesgerichtshof van 11 juli 2013 (V ZB 40/11 [C-473/13]).

IV.

Artikel 107, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

1. Op grond van de beschikking van het Amtsgericht München van 20 september 2013, waartegen bij de verwijzende rechter wordt opgekomen, zit belanghebbende, verzoeker, momenteel in bewaring. De bewaring is op grond van de bestreden beschikking tot uiterlijk 19 oktober 2013 gelast. Daar de inmenging in het recht op persoonlijke vrijheid van verzoeker dus reeds rechtstreeks plaatsvindt, is er sprake van bijzondere spoedeisendheid.

Weliswaar bestaat krachtens § 424, lid 1, FamFG [Gesetz über das Verfahren in Familiensachen und in den Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit] in beginsel de mogelijkheid om de tenuitvoerlegging van de bestreden beschikking in geval van twijfel over de rechtssituatie te schorsen ([omissis]), doch deze handelwijze zou feitelijk tot gevolg hebben dat nationale rechters de rechtsvraag voorlopig op één bepaalde manier zouden moeten beantwoorden. Bovendien heeft de prejudiciële vraag een belang dat telkens opnieuw actueel wordt. Zo zijn bij het Landgericht München II twee procedures aanhangig waarin het antwoord op de prejudiciële vraag eveneens doorslaggevend zou kunnen worden voor de beslissing.

2. De verwijzende rechter geeft in overweging de in het verzoek om een prejudiciële beslissing gestelde vraag als volgt te beantwoorden:

Uit artikel 16, lid 1, van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 januari 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB L 348, blz. 98) volgt dat een lidstaat verplicht is om voor de bewaring met het oog op verwijdering in beginsel gebruik te maken van speciale inrichtingen voor bewaring indien er binnen de lidstaat een dergelijke inrichting bestaat, ongeacht de federale geledingen van die lidstaat. **[Or. 6]**

[omissis]